

**OMBUDSMANDEN
FOR INATSISARTUTS
BERETNING
FOR 2014**

5. Sager af almindelig interesse fordelt på sagsområde

Kvoter og Licenser

5.1 Forskelsbehandling i forbindelse med tildeling af fiskerilicens

Sætteombudsmanden behandlede på grund af ombudsmandens inhabilitet en klage over, at Styrelsen for Fiskeri, Fangst og Landbrug nægtede T1 og T2, tilhørende Fiskeriselskabet F, at fiske ind til kysten på en SQT-licens.

Sætteombudsmanden fandt det yderst kritisabelt, at sagerne vedrørende tidligere udstedte SQT-licenser ikke fandtes i departementets arkiver, og at departementet uden videre havde indstillet eftersøgningen af sagerne. Sætteombudsmanden anmodede departementet om at afsætte de nødvendige ressourcer til at finde disse sager, da det var af afgørende betydning for at kunne vurdere de saglige kriterier, der lå til grund for tildeling af den ansøgte licens.

Henset til den historiske skepsis imod at give andre end skibe under 75 BRT/120 BT en tilladelse til at fiske inden for 3 sømil fra basislinjen, og taget i betragtning, at direktoratets sagsbehandling ikke havde dokumenteret nogen saglig grund for, at alene trawlere tilhørende Fiskeriselskabet H (der ejedes af P1 og Fiskeriselskabet R) og Fiskeriselskabet G (der ejedes af P2 og Fiskeriselskabet R) havde fået tildelt en SQT-licens, var sætteombudsmanden af den opfattelse, at departementet burde begrunde, hvorfor to tilsyneladende ens sager var faldet forskelligt ud. Endvidere bør departementet forklare, hvilke kriterier, der var lagt til grund ved tildeling af en SQT-licens til Fiskeriselskabet H og Fiskeriselskabet G som de eneste blandt de større skibe med licens til at fiske ind til kysten. Sætteombudsmanden anmodede derfor departementet om at tage ansøgningen fra klager op til fornyet behandling (udtalelse af 12. marts 2014, sætteombudsmandens j.nr. 23/201200100/19, embedets j.nr. 2010-811-0001).

Sætteombudsmanden sendte følgende udtalelse af 12. marts 2014 til Fiskeriselskabet F's advokat A:

”Som advokat for Fiskeriselskabet F har du den 3. august 2010 klaget over, at Styrelsen for Fiskeri, Fangst og Landbrug har nægtet T1 og T2 at fiske rejer helt ind til kysten på en PRA-SQT-licens. Du opfordrer ombudsmanden til at undersøge, om forvaltnings-

myndigheden har gjort sig skyldig i fejl og forsømmelser under udøvelsen af administrationen af kvotetildelingen til de to ovennævnte fartøjer.

Jeg blev den 6. december 2012 af Landstingets Formandskab anmodet om at påtage mig hvervet som ad hoc sætteombudsmand i denne konkrete sag, hvor både Ombudsmanden for Inartsisartut og Folketingets Ombudsmand har erklæret sig inhabile.”

Sagsfremstilling

I brev fra 31. august 2010 har advokat A sendt Landstingets Ombudsmand en klage, som blandt anden indeholdt følgende påstand:

“Vedr.: Klage over at Styrelsen for Fiskeri, Fangst og Landbrug har nægtet T1 og T2 at fiske rejer helt ind til kysten på SQT-licenser

Som advokat for Fiskeriselskabet F tillader jeg mig at rette henvendelse til Landstingets Ombudsmand.

Nærværende skrivelse er en klage over, at Styrelsen for Fiskeri, Fangst og Landbrug har nægtet ovennævnte to fartøjer at fiske rejer helt ind til kysten på SQT-licenser. Skrivelsen er endvidere en opfordring til Ombudsmanden om at foretage en grundig undersøgelse af sagen med henblik på at konstatere, om forvaltningsmyndigheden har gjort sig skyldig i fejl og forsømmelser under udøvelsen af administrationen af kvotetildelingen til de to ovennævnte fartøjer.

Indledningsvis bemærkes, at en SQT-licens er en licens med tilladelse til kystnært fiskeri helt ind til kysten. En SQNT-licens er en licens med tilladelse til kystnært fiskeri ind til basislinjerne, men ikke fiskeri inden for basislinjerne helt ind til kysten.

Det er klagers vurdering, at licensmyndighederne foretager forskelsbehandling ved tildeling af årskvoter til de to ovennævnte fartøjer i forhold til T3, tilhørende Fiskeriselskabet H, der ejes af P1 og Fiskeriselskabet R, og T4, tilhørende Fiskeriselskabet G, der ejes af P2 og Fiskeriselskabet R, idet disse to fartøjer har tilladelse til at fiske helt ind til kysten, uden at forskelsbehandlingen er sagligt begrundet.

Klagen vedrører endvidere det forhold, at Fiskeriselskabets to ovennævnte trawlere fik tildelt en SQT-licens for 2009, som senere blev ændret til en SQNT licens (en licens med tilladelse til kystnært fiskeri ind til basislinjerne, men ikke fiskeri inden for basislinjerne helt ind til kysten).”

I forbindelse med forberedelse af sagen, anmodede jeg Departementet for Fiskeri, Fangst og Landbrug om kort at redegøre for sagen og at sende mig samtlige dokumenter i omhandlede sag, samt kopi af ansøgningen fra T3 og T4, om tilladelse til licens til det kystnære rejefiskeri samt skrivelse fra Fiskeriselskabet F, hvor rederiet foreslår deponering af produktionstilladelse.

Jeg har modtaget en række dokumenter vedrørende behandling af ansøgningen fra Fiskeriselskabet F om tilladelse til at fiske indenskærs på en såkaldt SQT-licens (PRA-SQT-licens, min bemærkning).

Af dokumenterne i sagen fremgår, at KNAPK i januar 2004 udbad sig en forklaring fra Direktoratet for Fiskeri, Fangst og Landbrug om, på hvilket lovgrundlag T4 har fået tilladelse til at fiske indenfor basislinjen. KNAPK var af den opfattelse, at hvis T4 har fået tilladelse til fiskeri indenfor basislinjen, må udstedelsesgrundlaget for licenser være ændret, hvorefter andre enten må gives mulighed for at gøre det samme, eller tilladelsen til T4 må inddrages.

Vedrørende ansøgningen fra T3 og T4 har departementet i en e-mail den 29. juni 2013 meddelt, at en gennemgang af licenssystemet i GFLK viser, at T4 kom ind i det kystnære rejefiskeri den 1. september 2003 og T5 blev erstattet af T3 den 27. august 2006.

Det fremgår af sagen, at Fiskeriselskabet F siden 2005 flere gange har henvendt sig til myndighederne med anmodning om at få tildelt en SQT-licens på samme vilkår, som T3, der ejes af Fiskeriselskabet H og T4, der ejes af Fiskeriselskabet G.

Direktoratet for Fiskeri, Fangst og Landbrugs sagsbehandling

Direktoratet har på forespørgsel fra KNAPK oplyst, på hvilket grundlag fartøjet T4 på 810 BT og T3 på 888 BT har fået tilladelse til at fiske inden for basislinjen på trods af, at de ifølge deres målebrev er større end 120 BT.

I et brev til KNAPK, dateret 19. februar 2004 skriver direktoratet:

“Direktoratet kan oplyse, at regelgrundlaget omkring adgangsbegrænsninger for fartøjer i såvel det kystnære som det havgående rejefiskeri på Grønlands fiskeriterritorium på nuværende tidspunkt er uhensigtsmæssigt udformet.

Det fremgår således af § 1 i hjemmestyrets bekendtgørelse nr. 5 af 31. januar 2002 om licens til fiskeri (licensbekendtgørelsen), at det ikke er tilladt at udøve fiskeri i området mellem kysten og en linje, der ligger 3 sømil uden for bassinerne for fiskeriterritoriet for fartøjer, som ifølge deres målebrev er 75 BRT/120 BT og derover.

Imidlertid fremgår det også af § 6 i Hjemmestyrets bekendtgørelse nr. 23 af 29. august 2002 om geografisk adgang til rejefiskeri på Grønlands fiskeriterritorium (adgangsbekendtgørelsen), at for fartøjer med licens til kystnært rejefiskeri uden tilladelse til egenproduktion (PRA-SQT-licens) er kysten østgrænsen for fiskeri på Vestgrønlands fiskeriterritorium.

...

Afslutningsvis skal direktoratet meddele, at vi i løbet af 2004 vil søge at få fjernet de uhensigtsmæssigheder, der med den nuværende retstilstand er i mellem licensbekendtgørelsen og adgangsbekendtgørelsen.

...”

I et internt notat til landsstyremedlem for Fiskeri, Fangst og Landbrug, Rasmus Frederiksen, dateret 4. maj 2005, foreslår direktoratet, at bekendtgørelse nr. 23 af 29. august 2002 om geografisk adgang til rejefiskeri på Grønlands fiskeriterritorium ændres. Af dette notat fremgår bl.a.:

“Baggrund

Utilsigtede konsekvenser af den gældende bekendtgørelse

Bekendtgørelsen om geografisk adgang til rejefiskeri på Grønlands fiskeriterritorium (adgangsbekendtgørelsen) blev indført i 2002 i forlængelse af omstruktureringen af det kystnære rejefiskeri. Formålet var bl.a. - som led i omstruktureringen og rationaliseringen af det kystnære rejefiskeri - at give de nye kystnære produktionstrawlere, der var langt større end de traditionelle kystnære rejefartøjer, adgang til at fiske i det kystnære område indtil basislinjen. Ifølge de dengang gældende regler var det som hovedregel ikke tilladt for rejefartøjer over 75 BRT/120 BT at fiske i området mellem basislinjen og 3 sømil ud fra denne.

Bekendtgørelsen om geografisk adgang til rejefiskeri på Grønlands fiskeriterritorium har imidlertid vist sig at have en række utilsigtede konsekvenser der er uhensigtsmæssige for fiskeriet.

Bekendtgørelsen indeholder bl.a. nogle bestemmelser, der begrænser 79'ernes adgang til rejekasserne. Således er de enkelte 79'eres adgang til kasserne bestemt af hvor de var hjemmehørende på tidspunktet for udarbejdelsen af bekendtgørelsen. Det betyder, at fartøjer der efterfølgende har skiftet hjemhavn, f.eks. i forbindelse med et ejerskifte, i nogle tilfælde ikke kan fiske i den rejekasse der geografisk ligger nærmest på fartøjets hjemhavn. Fartøjet "...” med kaldesignal ... har således i forbindelse med et ejerskifte skiftet hjemhavn fra Sisimiut til Narssaq siden bekendtgørelsens ikrafttræden. Fartøjet har med de nuværende regler ikke adgang til "Banankassen", der ligger ud for Sydgrønland, men derimod til "Hareøkassen", der ligger i Diskobugten. Ud fra en rentabilitetsbetragtning er det naturligvis særdeles uhensigtsmæssigt at fartøjet skal sejle helt op til Hareøkassen for at fiske. Sagen har været behandlet i Fiskerirådet, der anbefalede at problemet blev løst via en generel regelforenklning.

Yderligere har bekendtgørelsen medført en utilsigtet udhuling af opdelingen i en kystnær og en havgående flådekomponent. Denne flådeopdeling har i mange år været et grundelement i grønlandsk fiskeripolitik, og indtil bekendtgørelsen trådte i kraft, var der vandtætte skodder mellem de to flådekomponenter. Opdelingen er lovfæstet i Fiskerilovens § 5 og § 14. Grænsen mellem de to flådekomponenter går ved 75 BRT/120 BT, idet fartøjer over denne størrelse ikke må fiske inden for 3 sømil fra basislinjen.

Som led i omstruktureringen af det kystnære rejefiskeri, der havde til formål at forbedre forudsætningerne for, at det kystnære rejefiskeri kunne blive rentabelt og uafhængigt af offentlige tilskud, blev der med adgangs bekendtgørelsen givet tilladelse til at en del af den kystnære kvote kunne forarbejdes på produktionsfartøjer. Der blev altså givet tilladelse til indsættelse af produktionsfartøjer i det kystnære rejefiskeri, og disse kystnære produktionsfartøjer, der var langt større end 75 BRT/120 BT, fik lov til at fiske ind til basislinjen. Skillelinjen mellem den kystnære og den havgående flådekomponent var dermed brudt op, og der var skabt en inkonsistens i det hidtil sammenhængende regelsæt.

I dag må man spørge sig selv om det hensigtsmæssige i at give disse store produktionsfartøjer, hvoraf det største er på 2490 BT, dvs. næsten 21 gange større end den gamle grænse på 75 BRT/120 BT, bedre vilkår end fartøjerne i det havgående rejefiskeri, som kun må fiske indtil 3 sømil fra basislinjen.

Konsekvensen af denne inkonsistens har da også været at nogle rederier efterfølgende har ansøgt om kystnære rejelicenser til fartøjer langt over 75 BRT/120 BT.

Tre fartøjer over 75 BRT/120 BT har således i dag tilladelse til at fiske helt ind til kysten, altså inden for basislinjen¹⁶. Et af disse fartøjer er fartøjet T4 der ejes af rederiet Fiskeriselskabet G og er på 810 BT, dvs. det er næsten 7 gange større end den gamle tonnagegrænse på 75 BRT/120 BT. Dette fartøj var det første af de store fartøjer der fik en "traditionel" kystnær licens, dvs. en licens uden produktionstilladelse. Det betyder bl.a. at fartøjet – i modsætning til 79'erne der er langt mindre og i årevis har fisket på kystnære licenser - har fri adgang til at fiske i alle rejekasser.

De to andre fartøjer over 75 BRT/120 BT med licens til at fiske ind til kysten er betydeligt mindre end T4. Det drejer sig om fartøjerne X og Y.

Det kan oplyses at KNAPK i foråret 2004 har udbedt sig en forklaring på hvorfor fartøjet T4 fisker inden for basislinjen.

Ombudsmandsafgørelse

Erhvervet har i en klage til ombudsmanden i 2004 rejst kritik af opdelingen af flåden i en kystnær og en havgående fladekomponent. Sagen drejede sig om at en erhvervsmand ønskede at fusionere to rederier - et kystnært og et havgående rederi - således at de to rederiers fartøjer frit kunne fiske på det fusionerede selskabs samlede kvote. Fusionen ville betyde at et fartøj med en kystnær licens skulle fiske på en havgående kvote, og omvendt at et fartøj med en havgående licens skulle fiske på en kystnær kvote. Direktoratet afviste ansøgningen med henvisning til at den gældende lovfæstede opdeling i en kystnær og en havgående fladekomponent med en dertil knyttet kvote var til hinder for fusionen.

Erhvervet klagede over afgørelsen til ombudsmanden. Ombudsmanden undersøgte sagen og konkluderede bl.a. at direktoratet siden 2002 både i bekendtgørelsesform (adgangsbekendtgørelsen) og i form af individuelle afgørelser (dispensationer) havde fraveget de gældende regler for opdelingen af den grønlandske fiskeflåde i en havgående og en kystnær komponent i Fiskeriloven. For så vidt angår den konkrete klagesag fandt ombudsmanden derfor at direktoratet burde have undersøgt mulighederne for at imødekomme erhvervsmandens ansøgning bedre.

Kort sagt sagde ombudsmanden at opdelingen i en kystnær og en havgående flåde var blevet undermineret af adgangsbekendtgørelsen og i form af diverse dispensationer som direktoratet har udstedt. Det må i forlængelse af ombudsmandens afgørelse konkluderes at en konsekvent opretholdelse af fladekomponentopdelingen ikke længere er mulig.

---

16) Udover 79'erne der af historiske årsager har adgang til fiskeri i de kystnære områder.

Det foreliggende udkast til bekendtgørelse imødekommer ombudsmandens kritik i den forstand at udkastet er et (yderligere) skridt på vejen mod en ophævelse af flådekomponentopdelingen. Dels ophæver udkastet flådekomponenttilhørsforholdets betydning for et fartøjs geografiske adgang til fiskeri, og dels er udkastet udtryk for klare og helt entydige regler for fartøjernes adgang til fiskeri i bestemte områder, idet denne adgang iflg. udkastet - med enkelte angivne undtagelser - alene vil være bestemt af fartøjets størrelse/tonnage.

Politisk ønske om at visse store fartøjer skal ud af det kystnære rejefiskeri

Fra politisk hold er der udtrykt ønske om at fartøjerne T4 og T5 skal ud af det kystnære rejefiskeri. Der er tale om fartøjer på henholdsvis 810 BT og 724 BT. Ønsket går på at disse fartøjer for fremtiden skal fiske på de samme betingelser som de havgående fartøjer hidtil har fisket på, dvs. indtil 3 sømil fra basislinjen.

...

Ansøgning fra Fiskeriselskabet F om tilladelse til fartøjet T1 til fiskeri i Banankassen

Direktoratet skal afslutningsvis oplyse at Fiskeriselskabet F i april 2005 har ansøgt om kystnær licens til rejefiskeri med tilladelse til egenproduktion, samt adgang til fiskeri i "Banankassen", til rederiets fartøj T1. Ansøgningen begrundes med ønsket om at sikre en stabil råvareforsyning til fabrikken i Bygd1, og dermed kontinuerlig beskæftigelse for fabrikkens medarbejdere. Dette kan iflg. rederiet kun sikres såfremt T1 har adgang til fiskeri i umiddelbar nærhed af fabrikken, dvs. i "Banankassen".

De nuværende regler giver ikke mulighed for at imødekomme ansøgningen, idet fartøjer med licens til kystnært rejefiskeri med tilladelse til egenproduktion (PRA-SQNT-licens) ikke har adgang til fiskeri i kasserne samt indenfor basislinjen. Rederiet ønsker derfor i stedet at deponere fartøjets produktionstilladelse midlertidigt når det fisker i Banankassen. Denne konstruktion er der imidlertid heller ikke mulighed for iflg. gældende regler. Eneste mulighed for at fartøjet kan få adgang til Banankassen er at fartøjet ansøger om ændring af fartøjets licensbetingelser med henblik på udstedelse af en PRA-SQT-licens. Denne løsning vil indebære en permanent opgivelse af fartøjets produktionstilladelse. Såfremt rederiet på et senere tidspunkt ønsker en produktionstilladelse til fartøjet, vil rederiet skulle ansøge landsstyret herom på ny. Dette er meddelt rederiet.

En evt. tilladelse til fartøjer med produktionstilladelse til fiskeri i kasserne og indenfor basislinjen vil være et markant brud med hidtidig politik. Det gælder også en evt. tilladelse til at et fartøj af T1's størrelse midlertidigt kan deponere sin produktionstilladelse når det fisker i rejekasserne eller indenfor basislinjen. Det må forventes at sådanne tilla-

delser vil skabe voldsom modstand i den del af det kystnære fiskeri der fisker med fartøjer under 75 BRT/120 BT.”

Håndskrevet:

Sagen blev drøftet med Rasmus d. 26.5. Rasmus ønsker T4 ud til basislinjen (+T5) og ellers ikke at ændre noget på nuværende tidspunkt

...

30.5.2005”

I et brev til Fiskeriselskabet F dateret den 17. maj 2005 underskrevet af landsstyremedlem for Fiskeri, Fangst og Landbrug, Rasmus Frederiksen fremgår:

“Som oplyst af direktoratet kan T1 kun få adgang til fiskeri inden for basislinjen og i Banankassen hvis Fiskeriselskabet F opgiver T1’s produktionstilladelse i det kystnære rejefiskeri. En sådan ændring af fartøjets licensbetingelser fra jer, hvori I klart tilkendegiver at I er indforstået med at ændringen medfører en permanent opgivelse af fartøjets produktionstilladelse. Ansøgningen skal forelægges landsstyret til godkendelse.”

I sagen findes et udkast til oplæg til Landsstyret fra Direktoratet, dateret 7. juni 2006 vedrørende ansøgning fra Fiskeriselskabet F om at overføre rejefartøjet T1 fra SQNT-licens (PRA-SQNT-licens, min bemærkning) til SQT-licens. Dette oplæg blev først behandlet af Landsstyret den 18. juni 2007, hvor landsstyret tilsluttede sig indstillingen fra landsstyremedlemmet for Fiskeri, Fangst og Landbrug.

“Oplæg til landsstyret

Vedrørende ansøgning fra Fiskeriselskabet F om at overføre rejefartøjet T1 fra PRA-SQNT-licens til PRA-SQT-licens.

Gældende regler

Af § 12 i Landstingslov nr. 18 af 31. oktober 1996 (fiskeriloven) fremgår det, at forarbejdning om bord på grønlandske fartøjer kun må finde sted med landsstyrets tilladelse. Det vil sige at ansøgninger om produktionstilladelser på fiskefartøjer skal forelægges landsstyret til godkendelse eller afslag.

I henhold til § 9, stk. 2, i Hjemmestyrets bekendtgørelse nr. 5 af 31. januar 2002 om licens til fiskeri (licensbekendtgørelsen) skal ændringer i forudsætninger, hvorpå en licens er udstedt forelægges landsstyret til godkendelse.

Indenfor rejefiskeriet, opereres der med fire forskellige typer licenser: PRA-SQT-licens, PRA-SQNT-licens samt PRA-TNAA-licens, jfr. §§ 6 - 8 i Hjemmestyrets bekendtgørelse nr. 23 af 29. august 2002 om geografisk adgang til rejefiskeri på Grønlands fiskeriterritorium (adgangsbekendtgørelsen).

Afgørende for licenstypen er følgende fire forhold:

- a) om fartøjet har adgang til fiskeri indenskærs eller udenskærs
- b) om fartøjet har adgang til fiskeri inden for eller uden for basislinjen
- c) om fartøjet har produktionstilladelse eller ej
- d) om fartøjet har adgang til fiskeri ved Vestgrønland eller Østgrønland.

Såfremt et rejefartøj med produktionstilladelse ønsker en licens uden produktionstilladelse, skal rederiet derfor ansøge landsstyret herom. Hvis landsstyret godkender sådan en ansøgning betyder det, at fartøjet må opgive sin produktionstilladelse permanent. Såfremt rederiet på et senere tidspunkt igen måtte ønske at producere om bord på fartøjet, vil rederiet derfor igen skulle ansøge landsstyret herom.

Hvilke fartøjer der må fiske i det kystnære rejefiskeri på Vestgrønlands fiskeriterritorium er reguleret i § 6, stk. 5, i licensbekendtgørelsen samt §§ 6 og 7 i adgangsbekendtgørelsen. Heraf fremgår det, at hovedreglen er, at kun fartøjer mindre end 75 BRT/ 120 BT må fiske i det kystnære rejefiskeri. Som undtagelse hertil må enkelte større fartøjer fiske i det kystnære rejefiskeri, hvor disse er angivet med fartøjernes kaldesignal i ovennævnte paragraffer. Af §§ 6 og 7 i adgangsbekendtgørelsen fremgår det tillige, hvilke af ovennævnte fartøjer der må fiske henholdsvis inden for og uden for basislinjen.

Med en PRA-SQT-licens (uden produktionstilladelse) må der fiskes ind til kysten og med en PRA-SQNT-licens (med produktionstilladelse) må der fiskes ind til basislinjen.

Ansøgning fra Fiskeriselskabet F

Ved ansøgning af 22. marts 2005 ansøgte Fiskeriselskabet F om licens til med fartøjet T1 at fiske rejer i det kystnære fiskeri. Af ansøgningen fremgår det, at det er hensigten at bruge T1 til at forsyne ...'s fabrik i Bygd1 på grund af mangler på forsyningsiden. Endvidere fremgår det, at der anmodes om, at de rammebetingelser som T1 bliver forsynet med er optimale i relation til adgang i kasser m.v.

T1 er 422,84 BRT/717 BT med kaldesignalet .... Fartøjet har en længde overalt på 42,10 m, en bredde på 10,40 m og en dybde på 7,03 m.

T1 er ikke omfattet af ovennævnte undtagelser til hovedregelen om, at kun fartøjer mindre end 75 BRT/120 BT må fiske i det kystnære rejefiskeri. Fiskeriselskabet F blev alligevel den 7. april 2005 tildelt licens med fartøjet T1 til det kystnære rejefiskeri ved licens PRA-SQNT-195-0, idet formålet med indsættelsen af T1 i det kystnære rejefiskeri var opretholdelse af forsynings siden til fabrikken i Bygd1. Der blev udstedt en PRA-SQNT - licens, da fartøjet på grund af dets størrelse ikke er velegnet til fiskeri inden for basislinjen. Pågældende PRA-SQNT-licens blev udstedt efter aftale med Fiskeriselskabet F v/....

Fiskeriselskabet F ansøger nu om, at fartøjet T1 overføres fra licens PRA-SQNT- 195-0 til licens PRA-SQT-200-0, der ligeledes er en licens udstedt til Fiskeriselskabet F. Af ansøgningen fremgår det, at Fiskeriselskabet F ved eventuel tilladelse til den ansøgte overflytning af T1, er indforstået med, at man herved permanent opgiver T1's produktions-tilladelse.

Vedrørende licens PRA-SQT-200-0, der er udstedt til Fiskeriselskabet F den 20. december 2005, er der p.t. ikke tilknyttet noget fartøj.

Ansøgningen begrundes med, at T1 ikke har nogen fremtid inden for licens PRA-SQNT-195-0, hvor den tildelte årskvote på 638 ton er utilstrækkelig, medens licens PRA-SQT- 200-0 er tildelt en årskvote på 1.068 ton. Endvidere fremgår det af ansøgningen, at de øvrige selskaber, der fisker på en PRA-SQNT-licens kan fiske hele kvoten eller mere selv, hvorfor det er svært at opkøbe yderligere kvote inden for PRA-SQNT-licenserne, medens det inden for PRA- SQT-licenserne vil være nemmere at opkøbe yderligere kvote.

Vurdering

Ifølge gældende regler kan fartøjet T1 på grund af sin størrelse ikke fiske rejer på en PRA-SQT-licens.

På baggrund af tidligere udstedte licenser er der andre fartøjer af tilsvarende størrelse som T1 der fisker på en PRA-SQT-licens. F.eks. T4 på 810 BT og T3 på 888 BT. Disse fartøjer er ikke omfattet af en af undtagelserne til hovedregelen om, at kun fartøjer mindre end 75 BRT/120 BT må fiske i det kystnære rejefiskeri.

Det er direktoratets opfattelse, at fartøjet T1 på grund af dets størrelse ikke er velegnet til at fiske inden for basislinjen.

I forbindelse med revision af fiskeriloven vil der blive taget stilling til eventuel sammenlægning af indenskærs og udenskærs kvoteandele i rejefiskeriet.

Indstilling

På baggrund heraf indstilles til Landsstyret, at ansøgningen fra Fiskeriselskabet F om at overføre fartøjet T1 fra licens PRA-SQNT-195-0 til licens PRA-SQT-200-0 ikke imødekommes, og at man afventer afklaring på området ved revisionen af fiskeriloven.”

Landsstyrets beslutning blev i brev af 22. juni 2007 meddelt ansøgeren med følgende begrundelse:

“Det kan meddeles, at landsstyret har besluttet, at Deres ansøgning, om at overføre fartøjet T1 fra licens PRA-SQNT-195-0 til licens PRA-SQT-200-0 ikke imødekommes, men at der afventes en afklaring på området ved revision af fiskeriloven.”

I brev til Advokat A, dateret den 19. december 2007 gentager Direktoratet, at der intet var i vejen med licensen til T4 og T3, eftersom disse fartøjer ingen produktionsstilladelse har ombord. Herudover siger direktoratet, at:

“En sådan ændring af fartøjets licensbetingelser fra en PRA-SQNT licens til en PRA-SQT licens forudsætter en ansøgning fra Fiskeriselskabet F, hvor der klart tilkendegives, at selskabet ønsker en permanent opgivelse af fartøjets produktionsstilladelse. Ansøgningen forelægges herefter landsstyret.

Direktoratet har forelagt sagen for landsstyret flere gange. Der er imidlertid fra politisk hold blevet udtrykt ønske om, at fartøjer væsentligt over 75 BRT/120 BT som hovedregel skal fiske på samme betingelser som de havgående fartøjer dvs., indtil 3 sømil fra basislinjen. Derfor har landsstyret hidtil afvist at ville ændre T1's licensvilkår.”

I 2008 får T1 udstedt en SQT-licens. Den udstedte SQT-licens har dog samme vilkår som en SQNT-licens, idet der kun må fiskes indtil basislinjen, og produktion ombord tillades med det krav, at alt hvad der er landet af fartøjet produceres på landanlæg i Grønland. Departementet har forklaret, at der var sket en administrativ fejl, hvorved der var udstedt en SQT-licens på SQNT vilkår. T1 er efterfølgende blevet anmeldt til politiet for ulovligt fiskeri. Politimesteren og siden statsadvokaten har vurderet, at der ikke var grundlag for at rejse tiltale mod T1 for ulovligt fiskeri.

For at jeg kunne vurdere om ansøgerne til en SQT licens var blevet behandlet ens, anmodede jeg den 14. februar 2013 Departementet for Fiskeri om at sende mig:

1. Ansøgning fra rederiet om at indsætte T3 i det kystnære rejefiskeri.
2. Ansøgning fra rederiet om at indsætte T4 i det kystnære rejefiskeri.
3. Skrivelse fra Fiskeriselskabet F, hvor rederiet foreslår deponering af produktionsstilladelse.

Efter flere rykkere fik jeg den 17. juli 2013 tilsendt følgende forklaring fra Departementet:

“Trods en gennemgang af tilgængelige sagsmapper er det ikke lykkedes at fremskaffe alle ovennævnte dokumenter. En henvendelse til de to rederi[er], der har T3 under sig har resulteret i, at vi har fået fremsendt vedlagte ansøgning.

Den anden fil, der er vedlagt, er dokumenter, som jeg har udskrevet fra vores p-drev. Disse har jeg ellers brugt som grundlag i forsøget på at finde de originale dokumenter.

En gennemgang af licenssystemet i GFLK viser, at T4 kommer ind i det kystnære rejefiskeri den 1. september 2003 og T3 den 27. august 2006. Udskrifter af disse licenser vedlægges ligeledes.

Til slut skal vi meddele at vi beklager at vi ikke kan fremskaffe alle de ovennævnte. Sagen går 10 år tilbage i tiden og i den periode har vi været udsat for flytning af vores kontorer og arkiv op til flere gange. Ifølge vores arkiv-folk, er der stadigvæk kasser med sagsmapper, der er midlertidigt deponeret i en container. Det vides ikke hvornår og hvor disse vil blive placeret. Vi skal derfor meddele at vi indstiller vores eftersøgning af ovennævnte dokumenter.”

Den 19. juli 2013 meddelte jeg advokat A og departementet, at jeg ville gå i gang med at realitetsbehandle deres klage på det foreliggende grundlag.

Sætteombudsmandens udtalelse

”Fiskeriselskabet F klager bl.a. om, at licensmyndighederne foretager forskelsbehandling ved tildeling af årskvoter til T1 og T2 i forhold til T3, tilhørende Fiskeriselskabet H, der ejes af P1 og Fiskeriselskabet R, og T4, tilhørende Fiskerisel-

skabet G, der ejes af P2 og Fiskeriselskabet R, da disse to fartøjer har tilladelse til at fiske helt ind til kysten.

Klager mener ikke at denne forskelsbehandling er sagligt begrundet.

Klagen omfatter endvidere det forhold, at Fiskeriselskabets to ovennævnte trawlere fik tildelt en SQT-licens for 2008, som senere blev ændret til en SQNT-licens.

Min behandling af sagen vedrører den del af klagen, som drejer sig om, hvorvidt Fiskeriselskabet F har været udsat for en forskelsbehandling i forbindelse med deres ansøgning om en SQT-licens i forhold til T4 på 810 BT og T3 på 888 BT.

Landstingets Ombudsmand fik sagen forberedt og oplyst, inden hun kom i en situation, som gjorde hende inhabil til at fortsætte sagens videre behandling. En repræsentant for klageren har haft anledning til at forelægge sagen for Landstingets Ombudsmands retschef, og jeg har haft et afklarende møde med en repræsentant fra Departementet for Fiskeri. Jeg har ikke fundet det nødvendigt med særskilt partshøring efter dette, da der ikke er fremlagt nye oplysninger på disse møder, som den anden part ikke har været bekendt med.

Fiskeriselskabet F har i flere omgange fået afslag på deres ansøgning om en SQT-licens. Departementet har begrundet dette med, at så længe selskabet har en produktionstilladelse er det ikke muligt, at tildele T1 og T2 en SQT licens. Departementet har samtidig meddelt selskabet, at T1 og T2 principielt kan få udstedt SQT-licens mod at opgive produktionstilladelsen permanent. Selv om Fiskeriselskabet har tilkendegivet, at selskabet er indstillet på at opgive sin produktionstilladelse, og således fiske på samme vilkår som T3 og T4, har Departementet dog ikke imødekommet selskabets ansøgning om en SQT-licens.

Min undersøgelse af sagen er blevet vanskeliggjort af, at departementet ikke har haft mulighed for at finde de konkrete sager vedrørende ansøgninger og tilladelser til Fiskeriselskabet G og P1 og Fiskeriselskabet R.

Departementet begrundet dette med, at flere flytninger er årsag til, at dokumenterne ikke kan findes.

Ifølge § 1, og § 7, stk. 1, i landstingslov nr. 22 af 30. oktober 1998 om arkivvæsen er formålet med loven at sikre bevaringen af arkivalier, der har historisk værdi og tjener til dokumentation af forhold af væsentlig administrativ eller retlig betydning for borgere og myndigheder, og at sikre offentligheden adgang til arkivalier. Offentlige institutioner skal sørge for, at deres arkivalier til enhver tid behandles og opbevares forsvarligt.

Et grundlæggende element i lovgivningen på området er således, at der påhviler offentlige myndigheder et ansvar med hensyn til bevaring af dokumentationsmateriale af væsentlig betydning for borgernes retssikkerhed, det offentliges dokumentationsbehov samt for forståelsen af landets historie.

Jeg finder det yderst kritisabelt, at sagerne vedrørende SQT-licens til T5 og T4 ikke findes i departementets arkiver, og at departementet uden videre har indstillet eftersøgningen af sagerne.

Ifølge departementet er tilladelsen til fartøjer større end 75 BRT/120 BT at fiske på en SQT-licens udstedt efter § 1, stk. 2, i Hjemmestyrets bekendtgørelse nr. 5 af 31. januar 2002 og Hjemmestyrets bekendtgørelse nr. 23 af 29. august 2002 om geografisk adgang til rejefiskeri på Grønlands fiskeriterritorium.

§ 1, stk. 2, i Hjemmestyrets bekendtgørelse nr. 5 af 31. januar 2002 (licensbekendtgørelsen) er sålydende:

“Stk. 2. For licens udstedt efter denne bekendtgørelse er det ikke tilladt at fiske i området mellem kysten og en linie, der ligger 3 sømil uden for basislinierne for fiskeriterritoriet for fartøjer som ifølge deres målebrev er 75BRT/120 BT og derover. Jf. dog stk. 4, nr. 2 og 3.”

§ 6, stk. 1, og § 7, stk. 1, i Hjemmestyrets bekendtgørelse nr. 23 af 29. august 2002 om geografisk adgang til rejefiskeri på Grønlands fiskeriterritorium (adgangsbekendtgørelsen) er sålydende:

”§ 6. For fartøjer med licens til kystnært rejefiskeri (PRA-SQT-licens) er kysten østgrænsen for fiskeri på Vestgrønlands fiskeriterritorium.

§ 7. For fartøjer med licens til kystnært rejefiskeri med tilladelse til egenproduktion (PRA-SQNT-licens) er basislinien østgrænsen for fiskeri på Vestgrønlands fiskeriterritorium.

torium, dog er en linie, der løber 3 NM uden for basislinien østgrænsen, i området mellem 61° N til 65° N i perioden fra 1. april til 31. oktober.”

I adgangsbekendtgørelsen om geografisk adgang til rejefiskeri skelnes der mellem licens til kystnært rejefiskeri med eller uden tilladelse til egenproduktion, jfr. bekendtgørelse § 6, stk. 1, og § 7, stk. 1.

Landstingets ombudsmand har i en klage fra Fiskeriselskabet S og Fiskeriselskabet T den 23. november 2004 behandlet lovgrundlaget i forbindelse med udstedelse af licens i det kystnære rejefiskeri. Sagen er ikke refereret i Ombudsmandens beretning. I denne sag behandler ombudsmanden lovgrundlaget i forbindelse med to rederiers klage over, at direktoratet havde afslået en ansøgning om, at det ene rederis trawler, som fiskede på en kvoteandel inden for det havgående rejefiskeri, kunne indchartres af det andet rederi til at fiske restkvoten for år 2003 som det andet rederi havde til kystnært rejefiskeri.

Ombudsmanden har i den forbindelse udtalt:

“Jeg bemærker i øvrigt, at direktoratets praksis går ud på, at fartøjet i henhold til individuelle afgørelser kan overgå fra den ene flådekomponent til den anden, såfremt overgangen har et permanent præg.

Da det, som nævnt, ikke fremgår af loven, hvorvidt Landsstyret skulle være bemyndiget til at fravige de af lovgiver forudsatte hovedkriterier for opdelingen i flådekomponenter, forekommer det heller ikke klart, hvorfor en eventuel dispensationshjemmel skulle være begrænset til at angå en permanent overgang fra den ene flådekomponent til den anden.”

Ifølge departementet er der to kriterier, der skal være opfyldt for at få en SQT-licens:

- 1) Fartøjet skal have licens til fiskeri efter rejer, og
- 2) fartøjet ingen tilladelse har til egenproduktion ombord.

Der er ingen tvivl i sagen om, at klager opfylder det første kriterium for at få en SQT-licens. På trods af, at klager både mundtligt og skriftligt har meddelt depar-

tementet, at rederiet er sindet til at opgive sin produktionstilladelse permanent, har Landsstyret ikke ville imødekomme rederiets ansøgning om en SQT-licens.

I forvaltningsretten gælder en lighedsgrundsætning, som er et uskrevet retsprincip i forvaltningsretten.

Generelt om lighedsgrundsætningen

Kravet om ”at lige sager skal behandles lige” stikker dybt i vores retsbevidsthed, og har fundet udtryk i flere bestemmelser i grundloven. Den generelle lighedsgrundsætning forbyder i al væsentlighed, at ens sager bliver behandlet forskelligt. Problemet er imidlertid at få afklaret, om der er tale om ens sager. Heraf følger en retsgrundsætning om, at faktisk sammenlignelige sager bør behandles og afgøres ens. Denne grundsætning har dog en tvivlsom status som en grundsætning, som selvstændige retskrav kan støttes på.

Ældre forvaltningsretlig teori var skeptisk overfor tanken om, at den forvaltningsretlige lighedsgrundsætning skulle kunne fungere som selvstændigt grundlag for en sags afgørelse. Opfattelsen var, at grundsætningen ikke havde andet indhold end, hvad der fulgte af den almindelige magtfordrejningslære (Se Ole Spiermann, ”Den almindelige forvaltningsretlige lighedsgrundsætning”, *Juristen* 1995, s. 417-443, s. 418 ff). Konsekvensen måtte være, at en borger, hvis sag var afgjort i henhold til saglige kriterier, men som fik et modsat udfald end en helt sammenlignelig tidligere sag, ikke havde retskrav på en ligelig behandling alene med støtte i sagernes lighed.

I nyere teori har der været større opbakning for at anerkende, at lighedsgrundsætningen har en selvstændig betydning.

Professor Karsten Revsbech forklarer i *Aktuel dansk forvaltningsret*, (Jurist- og Økonomforbundets Forlag, 2007, s. 97) den selvstændige betydning af lighedsgrundsætningen således:

”hvis der er flere ens tilfælde, der falder forskelligt ud, er det ikke tilstrækkeligt, at den enkelte afgørelse isoleret set kan begrundes sagligt. Der kræves yderligere et sagligt hensyn, som kan begrunde forskelsbehandlingen. Ved dette krav om saglige hensyn i andet led viser lighedsgrundsætningen sin selvstændige betydning.”

Denne betydning af lighedsgrundsætningen indebærer, at forvaltningen ikke alene skal forklare, hvorfor to tilsyneladende ens sager er faldet forskelligt ud, forvaltningen skal tillige forklare, hvorfor hensyn, der tilsiger forskelsbehandlingen, overstiger hensynet til ligelig behandling.

Et sådant eksempel er U 2000.1969 H, hvor en grundejer med eget privat vandforsyningsanlæg var blevet pålagt at lade ejendommen tilslutte det almene kommunale vandværk. Pålægget beroede ikke på hensyn, som i sig selv var usaglige, men Højesteret tilsidesatte alligevel pålægget, idet denne ejer ikke ”var blevet bedømt efter de samme kriterier, som de øvrige ejendomme med sammenlignelig vandforsyning.” I denne sag blev således lighedsgrundsætningen alene afgørende grundlag for sagens afgørelse.

Imidlertid står den almindelige lighedsgrundsætning, i den udstrækning den kan anerkendes at have en selvstændig værdi, ikke så stærkt som en selvstændig grundsætning, at den ofte kan forventes at udgøre det afgørende grundlag for en borgers retskrav mod forvaltningen. Sjældent er faktum i to sager så ens, at de lovlige kriterier ikke kan vægtes forskelligt med forskelligt udfald (Se Bent Christensen, Forvaltningsret - Opgaver, hjemmel, organisation, Jurist- og Økonomforbundets Forlag, 1991, s. 206-207).

Det er endvidere velkendt, at en borger ikke kan påkalde lighedsgrundsætningen for at opnå et resultat, som er af en tvivlsom lovlighed, hvis et ulovligt eller tvivlsomt kriterium er lagt til grund i sagen.

I praksis har den almindelige lighedsbetragtning den betydning for en borger, at forvaltningen i alle andre end helt sammenlignelige tilfælde må godtgøre, at de hensyn, som udgør grundlaget for forskelsbehandling, er saglige og relevante for afgørelsen (se endvidere Jens Garde, i Forvaltningsret Almindelige emner, Jens Garde m.fl., Jurist- og Økonomforbundets Forlag, 1997, s. 211).

Den almindelige lighedsgrundsætning i forhold til klagen fra Fiskeriselskabet F

I denne sag fremfører klager bl.a., at licensmyndighederne har gjort sig skyldig i usaglig forskelsbehandling ved, at skibe tilhørende Fiskeriselskabet G og P1 og Fiskeriselskabet R har fået licens til at fiske ind til kysten med en såkaldt SQT-

licens, mens Fiskeriselskabet F trods flere ansøgninger har fået afslag på en SQT-licens, uden at dette var sagligt begrundet.

Fiskeriselskabet F har en SQNT-licens med ret til egenproduktion i henhold til § 7, stk. 1, i adgangsbekendtgørelsen, mens Fiskeriselskabet G og P1 og Fiskeriselskabet R i henhold til § 6, stk. 1, har en SQT-licens til at drive fiskeri helt ind til kysten i Vestgrønland.

Selv om det ville være ønskeligt, at lovgrundlaget var mere klart, og at licensbekendtgørelsen f.eks. tog forbehold over for adgangsbekendtgørelsen, så finder jeg ikke grundlag for at bestride det formelle lovgrundlag bag tildelingen af forskellige licenser til Fiskeriselskabet G, P1 og Fiskeriselskabet R og til Fiskeriselskabet F, som faktisk har en tilladelse til produktion ombord.

Ifølge adgangsbekendtgørelsen § 7, stk. 1, er der tale om en SQNT-licens, hvis et fartøj har en tilladelse til egenproduktion. Det fremgår af vilkårene i den udstedte licens til Fiskeriselskabet F, at licensen giver tilladelse til produktion ombord samt tilladelse til at fiske indtil basislinjen. Dette betyder i realiteten, at Fiskeriselskabet F har fået udstedt en SQNT-licens, selv om det i betingelserne til licensen fremgår, at licensen er en SQT licens jfr. § 6 i adgangsbekendtgørelsen. Jeg finder derfor ikke grundlag for at bestride oplysningerne i oplægget til Landsstyret fra direktoratet, at de to trawlere tilhørende Fiskeriselskabet F i 2008 ved en fejl fik udstedt en SQT-licens med vilkår som en SQNT-licens.

Der har været nogen tvivl om den formelle retstilstand, idet den oprindelige licensbekendtgørelse og senere bekendtgørelser har bestemt, at fartøjer, som ifølge målebrevet er 75 BRT/ 120 BT og over, kun kan fiske i områder 3 sømil uden for fiskeriterritoriets basislinje.

Jeg har ingen grund til at kritisere den del af oplægget til Landsstyret fra direktoratet den 7. juni 2006, hvor det anføres, at adgangsbekendtgørelsen er en lex specialis i forhold til licensbekendtgørelsen. Derfor påvirker reglerne i licensbekendtgørelsen ikke gyldigheden af adgangsbekendtgørelsens § 6, hvorefter skibe med SQT-licens kan fiske ind til kysten uanset licensbekendtgørelsens begrænsning til skibe under 75 BRT/120 BT.

Selv om afgørelserne hviler på et tilstrækkeligt formelt lovgrundlag, så er det imidlertid vanskeligt at se, hvorvidt direktoratet har fulgt saglige hensyn i beslutningen om ikke at imødekomme Fiskeriselskabet F ansøgning om en SQT-licens.

Det følger af direktoratets ovennævnte oplæg til Landsstyret, at direktoratet er af den opfattelse, at T1 på grund af sin størrelse ikke var velegnet til at fiske inden for basislinjen. Denne begrundelse er imidlertid ikke tilstrækkelig velbegrundet henset til, at de to trawlere T4 og T3 har fået selv samme licens, som Fiskeriselskabet F har fået afslag til, selv om trawlerne størrelsesmæssigt er sammenlignelige.

Det bliver også fremhævet af direktoratet i ovennævnte oplæg til Landsstyret, og senere i brevvæksling mellem direktoratet og klager, at de til Fiskeriselskabet F hørende trawlere havde en licens til egenproduktion ombord, og dette synes at være en væsentlig begrundelse for, at Fiskeriselskabet F ikke kan komme i betragtning til en SQT-licens.

Formelt er det korrekt efter §§ 6 og 7 i adgangs bekendtgørelsen, at fartøjer med ret til egenproduktion ombord ikke kan komme i betragtning til en SQT-licens. Imidlertid har Fiskeriselskabet F flere gange givet udtryk for, at rederiet havde i sinde at opgive sin licens til egenproduktion imod at få en SQT-licens. I lighedsgrundsætningen ligger et krav om konsekvens i forvaltningens afgørelser. I ensartede sager skal samme hensyn tillægges samme vægt. Når egenproduktion synes at være et af kriterierne for at få tildelt SQT-licens burde direktoratet grundet den almindelige officialmaksime og vejledningspligt i sagsbehandlingslovens § 7 have undersøgt denne mulighed nærmere, selv om dette ikke blev udtrykkeligt nævnt i ansøgningen, jf. lignende sag fra Landstingets ombudsmand fra 23. november 2004 vedrørende Fiskeriselskabet S og Fiskeriselskabet T.

Konklusion

Jeg er af den opfattelse, at forvaltning af fiskeriressourcer er et forvaltningsområde af særlig stor politisk betydning, hvor mange vanskelige og blandede politiske og retlige hensyn til ansøgere og befolkningens samlede ressourcer må afvejes imod hinanden. Set hertil og til at landsstyret i et internt dokument af 30. maj 2005 har fremsat ønske om, at T4 og T5 skal ud til basislinjen, mener jeg ikke, at Fiskeriselskabet F har et selvstændigt krav imod departementet alene på det grund-

lag, at der er udøvet usaglig forskelsbehandling imod dette rederis skibe i forhold til skibe tilhørende Fiskeriselskabet G og P1 og Fiskeriselskabet R.

Men henset til den historiske skepsis imod at give andre end skibe under 75 BRT/120 BT en tilladelse til at fiske inden for 3 sømil fra basislinjen, og taget i betragtning, at direktoratets sagsbehandling ikke har dokumenteret nogen saglig grund for, at alene skibe tilhørende Fiskeriselskabet G og P1 og Fiskeriselskabet R har fået tildelt en SQT-licens, mener jeg, at departementet bør begrunde, hvorfor to tilsyneladende ens sager er faldet forskelligt ud, samt forklare, hvilke kriterier, der er lagt til grund ved udvælgelsen af disse skibe som de eneste blandt de større skibe med licens til at fiske ind til kysten.

Jeg vil derfor anmode departementet om at tage denne sag op til fornyet behandling og fremkomme med en begrundelse for, hvorfor to tilsyneladende ens sager er faldet forskelligt ud, samt at forklare, hvilke kriterier, der er lagt til grund ved tildeling af en SQT-licens til T4 og T3.

Jeg har ovenfor kritiseret, at departementet har indstillet eftersøgningen af sagerne vedrørende SQT-licens til T4 og T3. Jeg vil derfor anmode departementet om at afsætte de nødvendige ressourcer til at finde disse sager, da det er af afgørende betydning for at kunne vurdere de saglige kriterier, der ligger til grund for tildeling af licens til disse to fartøjer.

Afslutningsvis skal jeg beklage den lange sagsbehandlingstid. Dette skyldes, at der er mange sager til behandling her ved embedet, en del af dem temmelig hastende, og at alle sager derfor ikke kan afsluttes så hurtigt som ønskeligt.”

Departementet for Fiskeri, Fangst og Landbrug kopiorienterede ved brev af 1. maj 2014 ad hoc sætteombudsmanden om departementets brev af 8. april 2014 til advokat A. Af departementets brev til advokat A fremgår følgende:

”Jeg skal på vegne af Departementet for Fiskeri, Fangst og Landbrug meddele, at departementet tager klagen vedrørende Fiskeriselskabet F og fiskeri inden for basislinjen op til fornyet behandling. Baggrunden for at sagen tages op til genvurdering, er den færøske Ombudsmands brev af 12. marts 2014.

For en ordens skyld skal jeg gøre opmærksom på at sagsbehandlingen forventes, først at kunne blive færdig efter påske.

Er der spørgsmål i denne sammenhæng, står departementet selvsagt til rådighed.”

Sætteombudsmanden kopiorienterede mig ved e-mail af 11. juni 2014 om følgende brev af 2. juni 2014, som sætteombudsmanden havde modtaget fra Departementet for Fiskeri, Fangst og Landbrug:

”Departementet for Fiskeri, Fangst og Landbrug ønsker med dette at orientere om at departementet arbejder med sagen. Siden fremsendelse af brev af 9. maj 2014 til Dem, har departementet den 14. maj [2014] modtaget brev fra parten. I brevet angiver partens advokat udtryk for at klienten er misfornøjet med at der endnu ikke er truffet en afgørelse i sagen. Departementet besvarede dette brev den 20. maj [2014].

For ordens skyld skal det bemærkes at departementets meddelelse af 9. maj [2014] ikke skal forstås som at departementet ikke prioriterer opgaven. Departementet er i gang med at sagsbehandle sagen igen, men sagens betydelige omfang, samt departementets fornyede gennemgang af arkivet, medfører at sagsbehandlingen tager tid.

Departementet kan desværre ikke meddele et endeligt tidspunkt for hvornår sagen forventes afsluttet.

Hvis der skulle være spørgsmål i forbindelse med sagen, står departementet selvsagt til rådighed.”

Departementet for Fiskeri, Fangst og Landbrug havde ikke ved beretningsårets udløb genbehandlet sagen.